

1897.

Návrh

posl. Andreje Hlinku a druhov
na sriadenie vyšetrujúceho výboru.

Poslanec Juraj Stříbrný v reči svojej povedanej v poslaneckej snemovni 22. júna t. r. uviedol i prípad, ktorý je priamo neuveriteľný. Stříbrný na základe úradných dokladov obvinil senátora Václava Klofáča, ktorý ako bývalý minister národnej obrany dal rozkaz vypáliť tlačiareň »Le-

va« v Ružomberku, v ktorej tlačiarňi totiž tlačil sa časopis »Slovák«. Nakoľko Václav Klofáč rozkazom na prevedenie atentátu na spomenutú tlačiareň dopustil sa trestného činu, podpísaní navrhujú, aby sa snemovňa usniesla sriadiť výbor, ktorý by vyšetril prípad Václava Klofáča.

Odôvodnenie.

Poslanec Juraj Stříbrný v reči svojej tvrdil:

»V roku 1925 bolo mi, ako ministromi národnej obrany, úradne hlásené, že istý inžinier Palounek, bývalý dôstojník č.-sl. armády učinil na seba trestné oznámenie. Že mu ho neprijali na Slovensku, učinil tak v Litomeřiciach na severných Čechách, že z rozkazu ministra národnej obrany, podpísaného Václavom Klofáčom, mala byť vojenskými orgánmi vypálená redakcia »Slováka« v Ružomberku. Budem konštatovať faktá, ktoré som zistil. Zistil som, že skutočne k tomuto pokusu o vypálenie »Slováka« došlo. Na mieste našly sa horľavé tak zv. čokoládové bomby, výsledok úradného vyšetrovania, ktoré však ztratili svoju účinnosť a snáď oheň bol udusený. Vtedy tento pokus bol svalovaný na ko-

munistov. Poslal som lietadlo do Bratislavy a bolo mi hlásené, že skutočne taký rozkaz písomný na vypálenie tlačiarne »Leva« v archíve zemského vojenského veliteľstva v Bratislave najdený bol. Oznámil som to okamžite prezidentovi republiky a ministromi spravodlnosti dr. Viškovskému. Neskôršie, keď sa uzdravil, i ministerskému predsedovi Švehlovi. Pred prezident-skými voľbami dozvedel som sa, že inž. Palounek, do toho času mi naprosto neznámy, bol krajským súdom v Ružomberku odsúdený na 2 roky do ťažkého žalára pre zločin utrhanie na cti práve v dôsledku svojho trestného oznámenia. Pochopiteľne, nemohol som sa na to pokojne dívať. Sdelil som všetko sekčnému šéfovi kabinetnej kancelárie dr. Schieszlovi a upamätoval som ho na celú záležitosť a žiadal som, aby

sdelil prezidentovi republiky, že Palounek bol odsúdený na základe buď mylných alebo nedostatočných preukazov, že skutočne ten rozkaz bol k zapáleniu tlačiarne vydaný, a že žiadam prezidenta republiky, aby Palounka pustil či cestou amnestie, alebo akú uzná za vhodnú, ináče že s vecou pôjdem pred parlament a pred verejnosť. Tretieho dňa hlásil mi sekčný šéf Schieszl telefonicky, že je to ťažká vec, preto že inž. Palounek, ktorý sedí na krajskom súde v Ružomberku, odmietol podpísať žiadosť o amnestiu. Riekol som, že bezpodmienečne trvám na jeho prepustení. Na druhý deň o 11. hod. dopol. sdelil mi Schieszl telefonicky, že Palounek je prepustený na slobodu.»

A ďalej posl. Stříbrný hovorí: »Prepustený Palounek žiadal od ministerstva spravodlnosti, ako mi neskoršie bolo sdelené, náhradu za väzbu. Ministerstvo spravodl-

nosti, keby bolo šlo o človeka, ktorý právom bol odsúdený, iste by ho bolo odmietlo vôbec a nebolo by s nim vyjednávalo. Ale čo sa stalo? A na to mám úradné dokumenty. Páni nevrátili žiadosť Palounkovu o náhradu škody Palounkovi nazpät, ale predvolali ho pred krajský súd v Ružomberku a tu mu doručili dva dekréty. Jeden bol vystavený 22. júna a druhý o niekoľko mesiacov neskoršie«. Posl. Stříbrný prečítal obidva dekréty a dodal k tomu: »Tieto dve úradné listiny sú dostatočným dôkazom, že i ministerstvo spravodlnosti prijalo názor, že Palounek bol nespravodlivo odsúdený.«

Toto obvinenie senátora a býv. ministra nár. obrany Václava Klobáčka je tak ťažké a takej povahy, že môže slúžiť za dostatočný podklad, aby poslanecká snemovňa bezodkladne sriadila výbor na vyšetrenie tohoto neuveriteľného prípadu.

V P r a h e, dňa 23. júna 1932.

Hlinka,

dr Tiso, Sívák, Mojto, dr Luschka, Oehlinger, dr Petersilka, Fritscher, dr Labaj, Slušný, Šalát, dr Ravasz, dr Fritz, Grebáč-Orlov, dr Pružinský, Onderčo, Suroviak, dr Gažík, dr Mederlý, dr Polyák, Galovič, Danihel, Čuřík.